

CHRISTIANNA BRAND

MATILDA, O DĂDACĂ NEMAIPOMENITĂ

O AVENTURĂ LA ORAȘ
O AVENTURĂ LA SPITAL

Traducere din limba engleză și note
Justina Bandol

Ilustrații de Edward Ardizzone

– Acum trebuie să-i scrieți scrisoarea de mulțumire strămătușii voastre Adelaide...

Așa încât copiii se strânseseră toți în jurul mesei și scriseră cu toată seriozitatea: „Scunpă stăr-mătușă Adelaide, vă mulțumim foarte mult că nea-ți primit să stăm cu dumnevoastră la mare după ce am eșit din sipital...”

Dar, când ajunseră la sfârșit – după ce trans-miseseră cuviincios toată dragostea lor „lui Evangeline și lui Mops, și lui Fiddle, și domni-șuarei Prawn” – și apucară să ridice privirea, îl văzură pe bebeluș stând în scaunul lui și bătând într-o farfurioară cu lingurița de argint... dar bona Matilda dispăruse.

CUPRINS

O aventură
la oraș

5

O aventură
la spital

145

CAPITOLUL UNU

Au fost odată ca niciodată doi părinți pe nume domnul și doamna Brown, care aveau foarte, foarte mulți copii; și toți copiii lor erau groaznic – dar groaznic – de neascultători.

Într-o zi, doamna Brown urcă la etaj, în camera de lecții, să le spună copiilor ceva, și iată ce-i găsi făcând:

Tora pusese clei în sendvișuri.

Emma făcuse un tort mare de ciocolată din noroi.

David vârâse un broscoi în carafa cu lapte, iar Tim, sub masă, lega picioarele bonei de picioarele scaunului cu șireturile de la propriii ei pantofi. Ceilalți copii făceau la rândul lor tot felul de lucruri pur și simplu îngrozitoare.

Doamna Brown era o femeie foarte drăguță, dar de-a dreptul nesăbuită când venea vorba de scumpii ei copii, și nu crezuse niciodată despre ei că ar putea fi cu adevărat neascultători. Așa că spuse:

– Bună ziua, bonă! Sper că sunteți cu toții bine, da?

Proteza dentară a bonei avusese groaznic de suferit din cauza cleiului din sendvișuri. Biata de ea încercă să spună: „Copii, ridicați-vă și dați-i «bună ziua!» scumpei voastre mame!”, însă nu reuși să articuleze decât:

– Mmmf, mmf, mmf... Dădu să se scoale ea însăși drept exemplu, dar, pentru că avea picioarele legate, căzu lată peste masă, cu fața în tortul de noroi. În aceeași clipă, broscoiul, căruia i se urăse în carafa cu lapte, făcu un salt lung afară și-i ateriză drept în creștet. Cu această pălări-oară în picățele pe cap, bona își ridică sărmana față mânjită de noroi către doamna Brown, o privi lung și nespus de trist și, cu scaunul încă legat de picioare, ieși din cameră șontâc-șontâc. Doamna Brown cunoștea foarte bine această privire. Însemna că, în cel mai scurt timp, avea

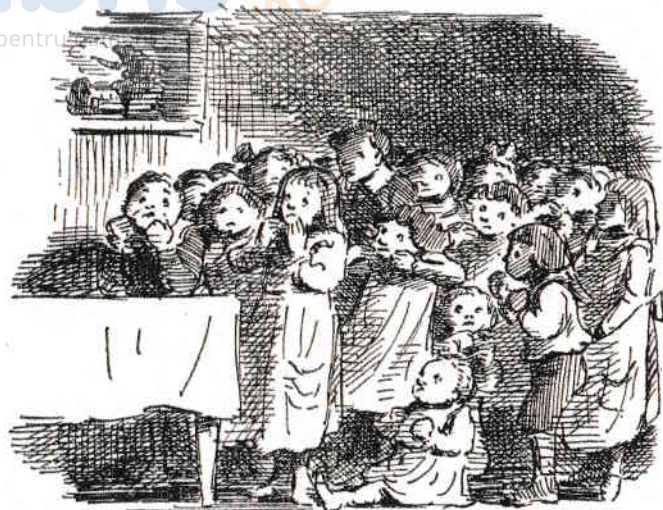
să trebuiască să meargă din nou la agenție și să angajeze o altă bonă pentru scumpii ei copii.

Unii dintre voi, scumpi copii, ați citit poate despre bona Matilda care a venit odată la familia Brown și i-a învățat pe toți copiii să fie ascultători și cuvințioși. La sosire era nemaipomenit de urâtă, dar, pe măsură ce ei se făceau mai cuminți, devenea tot mai drăguță, până când, la sfârșit, ajunsese de-a dreptul frumoasă și înconjurată de un fel de aură. Din păcate însă, de-atunci, copiii familiei Brown dăduseră mult înapoi; și, de parcă n-ar fi avut destui, doamna Brown se apucase să mai adopte câțiva, care erau la fel de neascultători ca și noii lor frați și surori. Încât până și ea începuse să creadă că n-ar fi fost deloc rău ca bona Matilda să se întoarcă și s-o ia de la capăt cu ei.

Mai cu seamă pentru că...

Mai cu seamă pentru că toți copiii urma să fie trimiși la strămătușa lor Adelaide, la oraș.

Majoritatea copiilor au măcar o mătușă – poate chiar o strămătușă – care le inspiră teamă. Odraslele familiei Brown aveau o strămătușă cu adevărat de temut, pe nume Adelaide Stitch.

– Scumpii mei, zise doamna Brown, am o veste pentru voi. Eu și tăticul vostru vom pleca în concediu în străinătate, iar între timp voi veți merge să stați cu strămătușa Adelaide Stitch.

Copiii dădură să izbucnească în cele mai cumplite exclamații de groază, dar nu putură din cauza cleiului din sendvișuri; așa că doamna Brown își plimbă încântată privirea peste ei și se întoarse radioasă în sufragerie.

– Au rămas muți de bucurie, îi spuse ea domnului Brown.

– O, Doamne! mormăi ursuz domnul Brown.

Se încredea în ei mai puțin decât doamna Brown și n-avea nicio îndoială că plănuiau să-și facă de cap și la mătușa Adelaide. Strămătușa era foarte bogată și voia să-i lase lui toată averea moștenire. Domnul Brown n-o aștepta deloc să moară, dar, când era să se întâmple până la urmă, banii le-ar fi prins foarte bine. Aveau într-adevăr îngrozitor de mulți copii.

Copiii nu rămaseră nici pe departe muți când scăpară în sfârșit de clei.

– *E groaznic!* spuseră ei. O să fie oribil! Și strămătușa locuiește la *Londra!*

– *Oajic!* repetă și bebelușul. *Fie oipil! Tușa ocuie a onda!*

Era un bebeluș absolut minunat și vorbea o limbă numai a lui.

Strămătușa Adelaide Stitch era o doamnă bătrână extrem de neplăcută – deșirată și suptă la față, cu ochi mici și furioși ca de rinocer și cu un nas precum cornul de rinocer, răsucit însă în jos. Locuia într-o casă mare, la fel de înaltă și de costelivă ca ea, înconjurată de o grădină englezească îngrijită, cu peluzele acoperite cu carton verde și

cu toate florile aliniate în răzoare ca soldații la paradă. Împreună cu ea locuia Evangeline, care fusese cândva „slujnicuță” în casa familiei Brown de la țară. Strămătușa Adelaide își pusese în cap să adopte pe unul dintre copiii soților Brown și până la urmă se alesese cu Evangeline. Noroc că fetei îi plăcea foarte mult în casa mătușii, fiindcă era ceva mai bine decât să fie o servitoare mărunță, căreia toată lumea îi puneă în cârcă o grămadă de treburi; în timp ce aici, după cum îi promisese mătușa Adelaide când o luase cu ea, avea:

*propriul ei apartament, decorat în culoarea
ciocolatei,
o garderobă enormă de haine absolut hidoase, pe
care ele însă le considerau superbe,
un mops,*

*un canar,
o masă de scris,
o trusă de cusut,
plus cursuri private de:
retorică,
bune maniere,
franceză,
germană,
italiană și, mai ales, pian.*

Evangeline avusese mult de câștigat de pe urma acestor împrejurări prielnice, numai că, din păcate, în loc să rămână o zgâtie de fată, devenise o mironosiță bondoacă și nesuferită. Dar era exact așa cum îi plăcea mătușii Adelaide.

Când copiii familiei Brown sosiră într-un șir de birje, Evangeline stătea la ușa din față cu mopsul

alături, amândoi nerăbdători să-i întâmpine. (Mopsul purta un nume cu totul original: Mops. Canarul ei se numea Canar. Cam genul ăsta de fată era Evangeline. Doar avusese modelul mătușii Adelaide. Strămătușa Adelaide avea un papagal pe nume Papagal.)

Copiii îi aduseseră cu ei pe Sugar și Spice, cățelei lor, și mutra făcută de cei doi șoricari în momentul când, clipind des și scânteind din priviri, dădură cu ochii de Mops îl făcu pe Mops să-și piardă din entuziasmul cu care-i întâmpina.

În familia Brown erau atât de mulți copii, încât n-am ajuns niciodată să scriem aici numele tuturor; mai ales acum, după ce fuseseră adoptați și alții. Până și părinții lor erau siliți să-i împartă în copii mari, copii mijlocii, copii mici și copii și mai mici. Pe lângă ei, mai erau bebelușul, apoi nou-născutul, și acum apăruse un nou-născut și mai nou, dar aceștia doi din urmă nu mergeau încă și nici nu vorbeau, așa că nu prezintă niciun interes pentru noi. Bebelușul vorbea o limbă numai a lui, după cum am văzut, și purta

un teanc de scutece care stăteau tot timpul să-i cadă, dar nu-i cădeau, până la urmă, niciodată.

Se dădură jos din birje chiar când Evangeline cobora tropăind scările de la intrare ca să-i salute, flancată, de o parte și de alta, de Mops și de domnișoara Prawn, guvernanta ei. Fie vară, fie iarnă, mâinile slăbănoage ale biete domnișoare Prawn erau acoperite de degerături.

— Ah, drăguții de ei! Sunt fermecători! strigă domnișoara Prawn, încleștându-și degetele degerate, în vreme ce copiii închideau ușile trăsurilor, băteau ușurel caii pe crupă în semn de recunoștință și se îndreptau morocănoși, aliniați doi câte doi, către ușa din față.

De fapt, nu arătau nici pe departe fermecători, îmbrăcați cum erau în hainele lor hidoase de călătorie. Mulți veniseră cu niște cutii de chibrituri în mână.

Acasă, la țară, familia Brown ținea o mulțime de animale domestice, care majoritatea aveau purici — mai ales caprele. Copiii aduseseră așadar cu ei mai mulți astfel de purici, cedați benevol de capre și adăpostiți cu grijă în cutiile de chibrituri căptușite cu blană, ca să nu se zdruncine prea tare în timpul călătoriei. Le trecuse prin cap că poate puricii aveau să le fie de folos la un moment dat acasă la strămătușa Adelaide, și, dând cu ochii de Mops, pricepură îndată că nu se înșelaseră.

Mops și Evangeline îi conduseră în vestibul, care era foarte înalt și auster, și copiii se opriră în cerc, nemulțumiți, tânjind să dea năvală înapoi în

birje și să plece acasă. Dar Simon le făcu cu ochiul, se aplecă și-l bătu ușurel pe Mops pe spate.

— Ce cățeluș simpatic! spuse el. Păcat că are purici, adăugă și, deschizându-și cutia de chibrituri, îi scutură conținutul peste Mops.

Copiii dezlănțuiră o hărmălaie teribilă.

— Aoleu, măiculiță! strigau ei. Are purici! Să nu cumva să se apropie de noi!

Domnișoara Prawn fu copleșită de groază și dezgust.

— Prostii! Ce neobrazare! Cum să aibă așa ceva drăguțul de Mops?

— Ba da, uitați-vă! spuse Charlotte, deschizând și ea pe ascuns propria cutie de chibrituri și arătând spre un purice mare care sărise pe spinarea lată a câinelui și care privea acum voios în jur, în speranța că Mops avea să se dovedească până la urmă capră.

— Aoleu, măiculiță! țipau copiii. Încă unul! Și toți începură să se scarpine nebunește și-i luară în brațe pe Sugar și pe Spice ca să-i ferească. Să nu cumva să dea purici și câinilor noștri, atât de frumoși și de curați!